

Публиката се тълпеше, чакаше, движеше и шумеше. Интересът и любопитството растяха от минута на минута. Около старите ловци се трупаха любознателни младежи, и с зяпнали уста слушаха разни истории за заяка и за лова.

Чрез няколко високоговорители се съобщаваше на публиката да пази тишина, защото, ако животните при пускането им се уплашат, могат да избягат обратно в Сибир.

Нетърпението на публиката порасна, защото определеният час на пускането отдавна беше минал, а комитетът го нямаше. Чуваха се негодувачи протести. Между публиката стояха постови стражари с камшици. Високоговорителят на няколко пъти апелира за спокойствие.

Най-после десеточленният комитет пристигна с луксозен автомобил. Членовете му бяха с цилиндри, с гърди увенчани с ордени, с доволни лица.

Навалицата отстъпи и им даде път с нескончаемо „ура“.

Комитетът се качи на специално приготвена трибуна и председателят даде с ръка знак, че ще говори.

Настана тишина.

— Господа министри, господа чуждестранни представители, господа официални представители от цяла България, драги ловци и уважаеми госпожи и господа, пуцането на зайците не ще може да стане днес по няколко причини.